

ELIX

เมื่อผู้ทรยศและผู้ทุกข์ทรมาณ
ลิขิตมาซึ่งกันและกัน

Reckless

ความบ้าคลั่งทำเน็ด

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

LAUREN ROBERTS

วลัยลักษณ์ จิตตะยโสธร แปล

ELIX
Ignite Your Soul

Reckless

ความบ้าคลั่งทำเน็ด

LAUREN ROBERTS

วลัยลักษณ์ จิตตะยโสธร แปลา

ΞΙΧ

แต่ผู้มีจิตวิญญานอันบำบิ่น
ที่หาญกล้าจะรักและเปิดใจให้ตนได้เป็นที่รัก

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อสตรีที่เขาแสนปรารถนากลายเป็นคนทรยศ...

เมื่อบุรุษที่นางเฝ้าฝันถึงกลายเป็นคนพานางไปสู่จุดจบ...

สายสัมพันธ์ที่ร้อยรัดทั้งคู่ไว้ก่อกำเนิดการไล่ล่าสุดบ้าคลั่งและอันตราย

ลอเรน รอเบิร์ต พาทุกคนผจญภัยไปในโลกของอภินิหารและไพร่อีกครั้ง
RECKLESS ความบ้าคลั่งกำเนิด คือผลงานเล่มที่สองของนวนิยายโรแมนตาซีชุด
The Powerless Trilogy คราวนี้เรื่องราวไม่ได้เกิดขึ้นแค่ในอาณาจักรอิลิยา
แต่ทั้ง เพดิน เกรย์ และ ไค แอเซอร์ ต้องรอนแรมข้ามทะเลทรายมอดไหม้ไปยัง
ดินแดนศัตรูในฐานะนักโทษที่หนีเอาชีวิตรอดกับผู้คุมกฎที่ตามล่าตัวนาง

หลังเกิดศึกนองเลือดระหว่างเหล่าอภินิหารกับกลุ่มกบฏ สถานะไพร่ของเพดิน
ก็ถูกเปิดเผยพร้อมข้อหาสมรู้ร่วมคิดกันต่อต้านกษัตริย์ แต่สิ่งที่จุดชนวนความ
เกลียดชังต่อตัวนางมากที่สุดคือการที่นางสังหารกษัตริย์ บัดนี้อิลิยาไม่ใช่บ้านอัน
ปลอดภัยอีกต่อไป เพดินไม่มีทางเลือกนอกจากต้องหลบหนีไปให้ไกลแสนไกล

ไคเข้ารับตำแหน่งผู้คุมกฎเต็มตัวเพื่อรับใช้กษัตริย์องค์ใหม่ ซึ่งก็คือพี่ชาย
ของเขา พร้อมภารกิจไล่ล่าตัวเพดินกลับมารับโทษให้จงได้ ในดินแดนศัตรู ไค
กลายเป็นสิ่งแปลกปลอมที่น่ารังเกียจ ที่นั่นเขาไร้อำนาจ ไร้คนยำเกรง ไร้พลังให้
หยิบยืม เพราะเขาเป็นอภินิหารเพียงคนเดียวท่ามกลางหมู่ไพร่

ไคต้องเลือกว่าจะทำตามหน้าที่หรือวิ่งตามเสียงหัวใจ...พูดง่าย ทว่าไม่ใช่
เรื่องง่ายเลยที่จะเลือก

ในเล่มนี้เราจะได้เห็นไคและเพดินเปิดเปลือยความรู้สึกต่อกันอย่างลึกซึ้ง
ขณะเดียวกันการดำเนินเรื่องก็ยังคงเข้มข้น จากต่อสู้ดุเดือด จากโรแมนติกชวนเขิน
ยิ่งกว่าเดิม การผจญภัยครั้งใหม่ที่จะทำให้คุณลุ้นระทึกจนวางไม่ลงรออยู่ในหน้า
ถัดไปนี้แล้ว

อิสราน

ลานประลองทิวโยโก

สลัม

ตรอก

เขตทะเลน้ำตื้น

เหนือ

ตอ.

ตต.

ต.

หุบเขาดังพสุธา

สุสานดวงจิตนิรันดร์

ดอร์

ปล้นสะดม

ทะเลทราย
มอดใหม่

แทนโด

ป่าเลียงกระซิบ

อิลียา

ผู้อาหาญ ผู้อารี
และผู้อำมหิต

เชราพินา แอเซอร์

เกเลน เรย์

2025

พัลเลียส แอเซอร์

แอร์ เคลิกซ์

อาร์สัน แอเซอร์

บาร์นา โอฟีเรีย

ทริสตัน แอเซอร์

เอไลวัน มอยรา

เซดริก แอเซอร์

แอเดสัน เคลิกซ์

แอราเบลลา แอเซอร์

เทอร์เรนซ์ โอฟีเรีย

2018

พงศาวลีราชวงศ์แอเซอร์

โรสสันต์ แอเชอร์

ไทรา เคลิร์ธ

3 ๑

เอลาร่า แอเชอร์

เอเดน เอลี

1 ๑ 3 ๕

เฟเวียน แอเชอร์

ซามบรา โอเพียร์

เอดริค แอเชอร์

ไมลา โรว์

เอวา แอเชอร์

ไค แอเชอร์

แลนคิน แอเชอร์

แอสทอน มอยรา

คิตต์ แอเชอร์

ไอริส มอยรา

(โรธรัยระบาด)

{ พระชายาองค์แรกของเอดริค แอเชอร์ }

{ เอดริค แอเชอร์แนบทะไฟร์ทุกคนนอกจากจากอาณาจักร }

คำอธิบายสัญลักษณ์

เชื้อสายราชวงศ์แนบโมโด

๑ ~ โรส

เชื้อสายราชวงศ์อิชราณ

๕ ~ รัตนา

เชื้อสายราชวงศ์ดอร์

สิ้นพระชนม์

บทนำ

โค

โ
งทางเดินทั่วปราสาทในเวลานี้วังเวงยิ่งนัก
มันเป็นเช่นนี้ทุกปีที่ผ่านมา

ข้าก้าวไปตามโง่งทางเดินว่างโล่ง เก็บเกี่ยวห้วงเวลาแห่งความสงบนี้ไว้
กับตัว แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าความอึดเฒ่าที่ช่วงชิงมาได้นี้ แท้จริงคือการกลบเกลื่อน
ความว้าวุ่นใจก็ตาม

ข้าเลือกจะเพิกเฉยต่อความคิดนั้นขณะเลี้ยวเข้าสู่โง่งทางเดินมืดมืด
เสียงฝีเท้าดังแผ่วบนผืนพรมสีมรกต ปราสาทยามนิทราช่างให้ความรู้สึกลบ
ประโลมใจ เพราะความสันโดษถือเป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่งสำหรับเลือดชาติดยะ

เลือดชาติดยะ

ข้าเกือบหลุดหัวเราะกับฐานันดรนั้น ข้ามักลืมหันตึ่งเสมอว่าครึ่งหนึ่งข้าเคย
เป็นเชื้อพระวงศ์ก่อนจะกลายเป็นสิ่งที่เป็นอย่างนี้ในปัจจุบัน ข้าเคยเป็นเจ้าชายก่อน
จะกลายเป็นผู้คุมกฎ ข้าเคยเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งก่อนจะกลายเป็นนอสุรกาย

ทว่าวันนี้ข้ามิใช่ผู้ใดทั้งสิ้น วันนี้ข้าจะเป็นเพียงคนที่ข้าควรเป็น

ข้ายิ้มเมื่อเห็นลำแสงอ่อนจางลอดออกมาจากใต้ประตูห้องครัว

ทุกปี นางมาอยู่ที่นี่แต่เช้าตรู่เช่นนี้ทุกปี

ข้าฝลักรประตูลอยอย่างเบาเมื่อ ก่อนจะก้าวเข้าไปในห้องที่อาบไต้ด้วยแสงเทียน
วูปไหว กลิ่นหอมหวานของแป้งขนมปังและอบเชยลอยอบอวล ความอบอุ่นใจ
และความทรงจำมากมายโอบกอดข้าไว้อย่างอ่อนโยน

"ท่านตื่นแต่เช้าตรู่เช่นนี้ทุกปีเลยนะ"

ข้าคลี่ยิ้มให้เกลที่กำลังส่งยิ้มให้ข้า ผ่ากันเปื้อนของนางเปรอะไปด้วย
ผงอบเชย ขณะที่ใบหน้าเปื้อนแป้งเป็นทาง ข้าดันตัวขึ้นนั่งบนโต๊ะทำครัวตัวเดิม
ซึ่งข้ามักขึ้นไปนั่งเสมอตั้งแต่เด็กใหญ่พอจะปีนขึ้นไปนั่งได้ จากนั้นเท้าแขนไป
ด้านหลังพลาถวางมือลงบนโต๊ะ เมื่อรอยแผลเป็นทั้งหลายสัมผัสกับผิวโต๊ะ
ก็เหนียวเหนอะหนะ

รู้สึกอุ่นใจเหลือเกินที่ทุกอย่างยังเหมือนเดิม

ข้าส่งยิ้มให้สตรีที่อุ้มชูข้ามาตั้งแต่วัยเยาว์แล้วไหวไหวส่างหนึ่งอย่างขอไปที
"ข้าข่มตาหลับได้ยากขึ้นทุกปี"

เมื่อเห็นนางยกมือทำเอว ข้าก็รู้ทันทีว่านางกำลังข่มใจไม่ให้เปลอเอ่ยปาก
ด่าหนี "ท่านทำให้ข้าไม่สบายใจ ท่านใด"

"ข้าเคยทำให้เจ้าสบายใจเมื่อไรกัน" ข้าเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก

"ข้าพูดจริงนะ" นางสาวนิ้วชี้มาทางข้า "ท่านยังเยาว์เกินกว่าจะต้องแบกรับ
เรื่องพวกนี้ ข้ารู้สึกเหมือนท่านเพิ่งมาวิ่งเล่นอยู่รอบครัวของข้าเมื่อวานนี้เอง
ท่านกับท่านคิดต์..."

นางเจียบเสียงหลังจากเอ่ยถึงเขา ข้าจึงต้องเป็นฝ่ายตอบทสนทนานี้เสียเอง
"ข้าเพิ่งออกมาจากห้องทำงานของท่านพ..." ข้าชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนใจ
"ห้องทำงานของคิดต์นะ"

เกลพยักหน้าอย่างเชื่องช้า "ตั้งแต่หลังพิธีราชาภิเษก เขาก็ไม่ยอมออกมา
จากห้องนั้นอีกเลยใช่ไหม"

"ใช่ ไม่ออกมาอีกเลย ข้าเองก็ไม่ได้อ้อยอิ่งอยู่ในนั้นเสียด้วย" ข้ายกมือ

เสยผมย่งเหยิง "เขาเพิ่งมอบภารกิจแรกให้ข้า"

เกลเจียบไปครู่หนึ่ง "ให้ไปตามล่าตัวนางใช้ไหม"

ข้าพยักหน้า "ให้ไปตามล่าตัวนาง"

"แล้วนี่ท่าน..."

"ข้าจะทำการกิจนี้ให้ลุล่วง ทำในสิ่งที่ถูกสั่งมาหรือไม่ล่ะหรือ" ข้าต่อประโยคของนางจนจบ "ทำสิ มันเป็นหน้าที่ของข้า"

ความเจียบยาวนานรอยตัวปกคลุมทั้งห้องอีกครั้ง "แล้วเขาจำได้หรือเปล่าว่าวันนี้วันอะไร"

ข้าค่อย ๆ ซ้อนดาขึ้นมอง ก่อนจะส่งยิ้มแสนเศร้ายามสบตานาง "เขาไม่จำเป็นต้องจดจำมันสักหน่อย"

"นั่นสิ" นางถอนใจ "เอาเถอะ ถึงยังงั้นข้าก็ทำได้แค่คนเดียวพอดี เพราะรู้ว่าเขาคงไม่มากับท่านอยู่แล้ว"

นางขยับตัวหลบไปด้านข้าง เผยให้เห็นขนมปังเหนียวแวววาวก้อนหนึ่งวางอยู่ข้างเตาอบ ข้าเลื่อนตัวลงจากโต๊ะทำครัว ไปหน้าเปื้อนยิ้มขณะสาวเท้าไปหานาง ทว่านางไม่ยอมให้ขนมปังเหนียวกับข้าจนกว่าข้าจะหอมแก้มนางนั้นละ

"เอาละ ไปได้แล้ว" เกลออกปากไล่ "ไปใช้เวลาร่วมกับนางเสีย"

"ขอบคุณ เกล" ข้าเอ่ยอย่างนุ่มนวล "สำหรับทุกปีที่ผ่านมา"

"และปีต่อไป" นางขยิบตาให้ก่อนจะผลักข้าไปทางประตู

ข้าเหลียวกลับไปมองนาง สตรีผู้เปรียบดังมารดาของข้าในห้วงเวลาที่ราชินีไม่อาจทำหน้าที่นั้นได้ นางคืออ้อมกอดอันอบอุ่นและความรักใคร่ คือผู้ที่คอยดูแลว่ากล่าวข้าตามสมควรและให้การยอมรับ ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าปรารถนามาตลอด

ข้าหวั่นใจเหลือเกินว่าหากไม่มีนาง พี่น้องแอสเซอร์จะเติบโตขึ้นมาได้อย่างไร

"ท่านใด"

ข้าก้าวพ้นประตูไปได้ครึ่งทางแล้ว ก่อนจะหยุดฝีเท้าและหันไปมองเกล

"เราทุกคนรักนาง" เกลเอ่ยเสียงแผ่ว

"ข้ารู้" ข้าพยักหน้า "นางเองก็รู้"

จากนั้นสองเท้าก็พาข้ากลับออกมายังโถงทางเดินมืดสลัวอีกครั้ง

หน้าตาของขนมปังเหนียวซึ่งวางอยู่บนจานในมือข้านั้นชวนน้ำลายสอ มันอบอวลด้วยกลิ่นอบเชย กลิ่นน้ำตาล และกลิ่นวัยเยาว์อันแสนสุข ก่อนที่ข้าจะบังคับตัวเองให้ก้าวไปตามทางเดินอันคุ้นเคย มุ่งสู่สวน เส้นทางเดียวกับที่ข้าเดินออกจากห้องครัวในช่วงเวลานี้ของทุกปี

ไม่นานก็มาถึงประตูขนาดใหญ่ซึ่งขวางกั้นข้ากับสวนด้านนอก ข้าแทบไม่ชายตามองเหล่าทหารหลวงที่ยืนยามหรือพวกที่หลับผล็อยอย่างไร้ประโยชน์อยู่ข้างกัน ทหารหลวงไม่กี่นายที่ยังตื่นอยู่แส้มองไม่เห็นขนมปังเหนียวที่ข้าเอาติดตัวมาด้วยท่ามกลางความมืดมิด

ข้าก้าวไปตามทางเดินปูหินซึ่งรายล้อมด้วยบุปผาหลากสีส้น แต่ไม่อาจจำแนกมันได้ในความมืด รูปปั้นที่มีเถาไม้เลื้อยขึ้นปกคลุมกระจายตัวอยู่ทั่วสวนหลายอันเฝ้าแห่วงเนื่องจากลัมกระแทกพื้นหลายต่อหลายครั้ง แต่ใช้ฝีมือข้าเสียเมื่อไรกัน น้ำพุกลางสวนสะท้อนระลอกคลื่นเป็นระยะเหมือนเคย พลอยให้นึกถึงวันวานอันอบอุ่นและความโง่เขลาที่พอจะเข้าใจได้เมื่อคิดต่กับข้ากระโดดลงไปเล่นน้ำในน้ำพุนั้น

แต่จุดหมายของข้าคือสิ่งที่อยู่หลังสวนนี้ต่างหาก

ข้าก้าวลงบนผืนหญ้านุ่มซึ่งเคยถูกปกคลุมด้วยพรมสีสนดสีในงานเลี้ยงเดินรำครั้งที่สองประจำปีการประลองที่ผ่านมา ข้าต้องเตือนตัวเองไม่ให้ผล่อนึกถึงเรื่องคินนันมากไปกว่านี้ ยามข้าสาวเท้าตามแสงจันทร์ที่ดูราวกับปลายนิ้วขีดเขียวกำลังลูบไล้ลงบนโครงร่างของนาง

ต้นวิลโลว์ต้นนั้นยืนต้นตระหง่านงดงาม ขณะเดียวกันก็น่าพรันพริ้ง ใบของมันโบกพลิ้วยามต้องลมเอื่อยอ่อน ข้าไล่สายตาไปตามกิ่งก้านลู่ลม ก่อนมองรากที่โผล่ขึ้นมาเหนือพื้นดิน ทั่วทุกตารางนิ้วของต้นไม้ต้นนี้ช่างตระการตา

และมันคงแข็งแรง

ข้าแหวกม่านพฤษภาแล้วพาตัวเองเข้ามาอยู่ได้ร่มไม้ ข้ามักหาเวลามาเยียมเยือนมันบ่อยครั้งเท่าที่จะทำได้ ทว่าทุกวันนี้ของปี ข้าจะนำขนมปังเหนียวติดมือมาด้วยเสมอ ข้าลากปลายนิ้วไปตามลำต้นขรุขระ ลูบไล้ตามร่องอันคุ้นเคยทั้งหลาย

อีตีดต่อมาข้าก็ทรุดตัวลงนั่งตรงที่ประจำได้ต้นไม้ใหญ่ แขนข้างหนึ่งวางพาดบนหัวเข่าที่ชันขึ้น หลังจากกวางจานขนมปังเหนียวไว้บนรากขนาดใหญ่จนมันคงดีแล้ว ข้าก็ดึงกล่องไม้ขีดไฟเล็กๆ ออกมาจากกระเป๋ากางเกง

"ปีนี้ข้าหาเทียนไม่ทัน ขอโทษที" ข้าจุดไม้ขีดไฟแล้วจับจ้องเปลวไฟที่ลามเลียมาถึงก้าน "เพราะงั้นก็มีเท่านั้นละนะ"

ข้าปักก้านไม้ขีดไฟลงบนขนมปังเหนียวก่อนนั้น อมยิ้มเล็กน้อยกับภาพที่เห็น ข้าเฝ้ามองมันมอดไหม้อยู่ครู่หนึ่ง เฝ้ามองแสงไฟวูบไหวสาดกระทบบันไม้ขนาดมหึมา

จากนั้นจึงหลุบตามองผืนหญ้าข้างตัว ก่อนจะไล่มือลูบผืนหญ้านุ่มๆ บริเวณนั้นไปมา

"สุขสันต์วันเกิด เอ"

ข้าเป่าไม้ขีดไฟที่ใช้แก้ขัดจนมันดับวูบลง แล้วปล่อยให้รัตติกาลเข้ากลืนกินเราทั้งคู่

บทที่ 1

เฝ้าฝัน

โหลหิตจะเป็นคุณก็ต่อเมื่อมันไหลเวียนอยู่ในร่างข้าเท่านั้น
สติสัมปชัญญะจะเป็นคุณก็ต่อเมื่อข้าไม่ว้าวุ่นใจเช่นนั้น
หัวใจจะเป็นคุณก็ต่อเมื่อมันไม่แตกสลาย
แต่ดูเหมือนว่าบัดนี้ตัวข้าจะกลายเป็นบุคคลไร้ความสามารถโดยสิ้นเชิง
ข้าวัดสายตามองพื้นไม้ได้ฝ่าเท้า ก่อนกวาดตามองแผ่นไม้ปูพื้นเก่าๆ
เพียงได้เห็นพื้นไม้ที่คุ้นเคย ความทรงจำในอดีตก็ถาโถมเข้ามา ข้าจำต้องฝืน
กะพริบตาไล่ภาพเหล่านั้น ภาพเท้าเล็กจ้อยของข้าวางอยู่บนรองเท้าบู๊ตขนาดใหญ่
ของท่านพ่อขณะเราขยับตัวไปตามจังหวะดนตรี ข้าส่ายศีรษะเพื่อลบความทรงจำ
เหล่านั้นออกจากหัวคำนึง แม้ใจจะอยากดื่มด่ำกับอดีตมากเพียงใดก็ตาม เพราะ
ชีวิตปัจจุบันของข้าไม่มีสิ่งใดน่าอภิรมย์สักนิด

...ลิปหก ลิบเจ็ด ลิบแปด...

ข้าคลี่ยิ้ม ไม่แยแสต่อความเจ็บบนผิวหนัง

เจอแล้ว

ฝ่าเท้าของข้าทั้งอ่อนแอและเกร็งเขม็ง กล้ามเนื้อปวดร้าวในทุกย่างก้าว

ที่เคลื่อนเข้าหาแผ่นไม้ปูพื้นอันแสนธรรมดาแผ่นหนึ่ง ข้าทั้งตัวคุกเข่า กลั่นเสียงร้องด้วยความเจ็บเอาไว้ ก่อนจะใช้มือเปื้อนเลือดออกแรงจัดแผ่นไม้ ขณะเดียวกันก็พยายามไม่ใส่ใจรอยเปื้อนสีแดงฉานนั้น

พื้นไม้ไม่ขยับแม้แต่น้อย ดูเหมือนมันจะดันทุรังไม่ต่างจากข้า ข้าคงจะนึกชื่นชมความทนทานของมันอยู่หรือหากมันไม่ใช่แผ่นไม้แผ่นนั้น

ข้าไม่มีเวลามาเล่นด้วย ข้าต้องรีบไปจากที่นี่

ข้าส่งเสียงฮึดฮัดขัดใจ กระพริบตามองแผ่นไม้ปูพื้นแล้วระเบิดอารมณ์ออกมา "แกคือที่ซ่อนลับ แกไม่ใช่แผ่นไม้แผ่นที่สืบทอดจากประตูหรือไง"

ข้าจ้องแผ่นไม้นั้นตาเขียว ก่อนจะหัวเราะราวคนเสียสติ แล้วแหงนหน้าสายศีรษะใส่เพดาน "ในนามของโรคร้าย ข้ากำลังพูดกับพื้นอยู่หรือนี่" ข้าบ่นพึมพำ เหมือนตอกย้ำว่าข้าเสียสติไปแล้วจริงๆ

ถึงอย่างนั้นที่นี้ก็ไม่มีใครให้ข้าพูดด้วยอยู่แล้ว

ผ่านมาสัปดาห์แล้วนับตั้งแต่ข้าระหกระเหินกลับมายังบ้านเก่าด้วยร่างสะบักสะบอม จนถึงตอนนี้จิตใจและร่างกายก็ยังแทบไม่ฟื้นตัว

ข้าอาจหลบเลี่ยงความตายเมื่อองค์ราชันกวัดแกว่งดาบเข้าใส่ข้าได้ทุกครั้ง ทว่าข้าได้ทำลายเศษเสี้ยวตัวตนของข้าจนสิ้นซากตั้งแต่สิ้นสุดการประลองรอบสุดท้ายนั้นแล้ว ถ้อยคำของเขาดลึงเสียดยิ่งกว่าคมดาบ มันกรีดเฉือนข้าด้วยความจริงเมื่อเขาจงใจปั่นหัว ยั่วยุ เปิดเผยสาเหตุการตายของท่านพ่อข้าพร้อมรอยยิ้มหยัน

"เจ้าไม่ยากู้อหรือว่าผู้ใดลงมือสังหารพ่อเจ้า เพดิน"

ความหนาวเยือกสันสะท้อนไปตามสันหลังขณะที่เสียงราชาสะท้อนก้องในกะโหลกข้า

"เอาเป็นว่าเจ้ากับไคไม่ได้เจอกันครั้งแรกในตรอกที่เจ้าช่วยชีวิตเขาไว้ก็แล้วกัน"

หากการทรมานคือคัสตราวุธ เขาก็ได้มอบมันให้ข้าในวันนั้นแล้วด้วยการ

แทงดาบที่อู่ ทะลุหัวใจที่แตกสลายของข้า ข้าผ่อนลมหายใจขาดห้วง พยายามไล่ความคิดเกี่ยวกับเด็กหนุ่มน้อยน้อยตาสีเทาออกไปจากหัว ดวงตาคมกริบคู่นั้นไม่ต่างจากดาบที่ข้าเคยเห็นเขาใช้มันแทงทะลุอกท่านพ่อเมื่อหลายปีก่อน

ข้าหัดกายขึ้นยืนโง่งนพลางผ่อนน้ำหนักไปยังแผ่นไม้รอบข้าง หูฟังเสียงไม้ลั่นเอี้ยดอัดอัดขณะหมุนแหวนเงินบนนิ้วโป้งอย่างเลื่อนลอย ข้าเจ็บราวไปทั้งร่าง รู้สึกเหมือนกระดุกเปราะบางเหลือเกิน บาดแผลจากการประลองรอบสุดท้ายและการต่อสู้กับองค์ราชันได้รับการดูแลอย่างลวกๆ เท่านั้น เนื่องจากนิ้วมือข้าสั้นระริก แคมรื่องให้สะอึกสะอื้นจนสายตาพร่าเลือน ทำให้ไม่อาจเย็บแผลได้เรียบร้อยนัก

ข้าโซซัดโซเซจากลานประลองด้วยโถมายังตรอกปล้นสะดม เดินย่องแย่งเข้ามาในสิ่งปลูกสร้างสีขาวที่ข้าเรียกว่าบ้าน ส่วนกลุ่มกบฏเรียกว่าฐานบัญชาการ ทว่าข้ากลับพบเพียงความว่างเปล่า ไม่มีใบหน้าคุ้นเคยเฝ้ารอข้าอยู่ในห้องลับใต้ผ้าเพดาน พวกเขาทิ้งข้าไว้กับความเจ็บปวดและความสับสนเพียงลำพัง

ข้าเหลือตัวคนเดียว ตัวคนเดียวมาโดยตลอด ถูกทอดทิ้งให้ต้องเก็บกวาดเศษซากร่างกายอันบอบช้ำ ความนึกคิดอันฟุ้งซ่าน และหัวใจที่แตกสลาย

แผ่นไม้ใต้ฝ่าเท้าข้าลั่นเอี้ยดอัด ทำให้ข้าขยับออกทันที

ข้าทรุดตัวลงบนพื้นอีกครั้ง ออกแรงจัดฟันไม้ขึ้นกระแทกเห็นช่องลับมีดสลัว เบื้องล่าง ข้าส่ายศีรษะพลางพึมพำกับตัวเองว่า "ต้องเป็นแผ่นที่ลึบเก่าจากหน้าต่างต่างหาก ไม่ใช่ประตู เพื่อย..."

ข้าเอื้อมมือลงไปในความมืดมิดเบื้องล่าง ปลายนิ้วกำรอบด้ามกริชที่ไม่คุ้นเคย หัวใจราวร่ายยิ่งกว่าร่างกายที่บอบช้ำ ข้าเฝ้าภาวนาให้ได้สัมผัสด้ามกริชอันวิจิตรของท่านพ่ออีกครั้ง

แต่เป็นข้าเองที่เลือกการนองเลือดมากกว่าสายสัมพันธ์ตอนช่วงกริชสุดรักสุดหวงไปฝังเข้าที่ลำคอขององค์ราชัน เรื่องเดียวที่ทำให้ข้านึกเสียใจก็คือเขาเป็นคนพบมัน ทั้งยังลั่นวาจาว่าจะคืนกริชเล่มนั้นให้ข้าด้วยการใช้มันแทงหลังข้า

เมื่อชายกริซขึ้นต้องแสงก็เห็นนัยน์ตาสีฟ้าว่างเปล่าจ้องตอบกลับมาผ่านเงาสะทอนบนใบมีด ข้าสะดุ้งจนความเคียดแค้นเลื่อนหายไปชั่วขณะ ผิวกายข้าเต็มไปด้วยรอยกริดและบาดแผลนับไม่ถ้วน ข้ากลืนน้ำลายเมื่อเห็นรอยแผลยาวลึกข้างลำคอ จึงยกนิ้วขึ้นสัมผัสผิวขาดวินบรีเวนนั้นอย่างลวกๆ ก่อนจะส่ายศีรษะแล้วเลื่อนกริชเก็บลงในร่องเท้าบูตเพื่อซ่อนสีหน้าหวาดผวาทที่สะท้อนอยู่บนใบมีดนั้น

ข้าเห็นธนูและกระบอกลีกลูกธนูคมกริบวางแอบไว้ในช่องลับนี้ด้วย รอยยิ้มแสนเศร้าพาดผ่านใบหน้าเมื่อนึกถึงสมัยที่ทานพอสอนข้ายิงธนูใส่ต้นไม้หังกงอหลังบ้านของเรา มันคือเป้าฝึกซ้อมเพียงอย่างเดียวของข้า

ข้าเหวี่ยงธนูกับกระบอกลีกลูกธนูขึ้นพาดป่า จากนั้นเลือกดูอาวุธอื่นๆ ที่ซุกซ่อนอยู่ใต้พื้นไม้ หลังจากโยนมีดขว้างคมกริบสองสามเล่มเข้าไปรวมกับเสเปียง ผ้าห่ม กระบอกน้ำ และเสื้อเชิ้ตยับยู่ที่ข้าซุกไว้ในเป้แล้ว ข้าก็หยัดตัวลุกขึ้นยืน

ข้าไม่เคยรู้สึกอ่อนแอและเจ็บเจียนตายถึงเพียงนี้มาก่อน ความคิดนั้นทำให้อารมณ์กรุ่นโกรธยิ่งเดือดพล่าน ข้าคว้ามืดที่เหน็บอยู่ตรงบันเอวขึ้นมา หมายถึงขว้างมันใสผนังไม้เก่าคร่ำคร่าเบื้องหน้า แต่พอเงื้อมือขึ้น ความเจ็บร้าวก็แล่นลิวมาตามแขน รอยประทับตราเหนือตำแหน่งหัวใจตึงจนแทบปริอีกครั้ง

มันคือสิ่งที่คอยย้ำเตือน คือสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าข้าเป็นสิ่งใด หรือสิ่งใดที่ข้าไม่ได้เป็น

พ ที่มาจากไฟร

ข้ากัดฟันแล้วออกแรงขว้างมีดไปปักเข้าในเนื้อไม้ รอยแผลเป็นเจ็บแปลบขึ้นมาทันที ย้ำเตือนการมีอยู่ของมันเป็นบนเรือนร่างข้า

"ถ้าเช่นนั้นข้าจะทำสัญลักษณ์บนหัวใจของเจ้าเอง เจ้าจะได้ไม่ลืมว่าผู้ใดเป็นคนทำมันแตกสลาย"

ข้าค่อยๆ เดินลากขาไปหาไม้ดเล่มนั้น เตรียมจะดึงมันออกจากผนัง แต่แล้ว

เสียงพื้นใต้เท้าที่ลั่นเอี้ยดอาดก็ดึงความสนใจเข้าไป แม้รู้ดีว่าการที่พื้นไม้มักส่งเสียง เช่นนี้เป็นเรื่องปกติของบ้านในสลัม แต่ความอยากรู้อยากเห็นผลักดันให้ข้าต้องไขข้อข้องใจนั้นเสีย

หากแผ่นไม้ปูพื้นที่ส่งเสียงเอี้ยดอาดทุกแผ่นเป็นช่องลับแล้วละก็ ทั้งห้องนี้ คงเป็นช่องลับกระมัง...

ข้ายกแผ่นไม้นั้นขึ้นและเลิกคิ้วสูงด้วยความตกใจ ถึงกับแค้นหัวเราะอย่างไร้อารมณ์ชั้นขณะเอื้อมมือลงไปในห้องลับที่ข้าไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีอยู่ในบ้าน

ข้านี้เชื่อจริงที่คิดว่าท่านพ่อปิดบังแค่เรื่องกลุ่มกบฏเพียงอย่างเดียว

ปลายนิ้วสัมผัสกับแผ่นหนังเก่าคร่ำคร่า ก่อนที่ข้าจะดึงสมุดเล่มใหญ่ซึ่งอัดแน่นด้วยแผ่นกระดาษที่แทบจะหล่นร่วงออกมา ข้าเปิดดูไวๆ จำลายมือหวัดๆ ของผู้เขียนยากคนนี้ได้ทันที

บันทึกส่วนตัวของท่านพ่อ

ข้ายึดสมุดเล่มนั้นลงเป่ ด้วยรู้ว่าข้าไม่มีเวลา และที่นี่ไม่ปลอดภัยพอที่ข้าจะนั่งอ่านบันทึกของท่านได้ ข้าอยู่ที่นี้นานเกินจำเป็น ข้าบาดเจ็บ ทำตัวอ่อนแอ และเอาแต่วิตกกังวลว่าจะมีผู้ใดพบเห็นนานหลายวันเกินไปแล้ว

ผู้บันทึกภาพที่บังเอิญเป็นพยานรู้เห็นตอนข้าลงมือสังหารกษัตริย์คงจะฉายภาพนั้นไปทั่วอาณาจักรแล้วกระมัง ข้าจำเป็นต้องหลบหนีออกจากอิตาลี และข้าได้ปล่อยเวลาที่ข้าอุตสาหะหอบให้เพื่อเป็นแต้มต่อไปอย่างสูญเปล่า

ข้าเดินไปที่ประตู เตรียมก้าวออกสู่ท้องถนนซึ่งข้าจะเรนกายหายไปในความลับสนวนวายของตรอกปล้นสะดม จากนั้นข้าตั้งใจจะเดินทางผ่านทะเลทรายมอดไหม้ไปยังเมืองดอร์ ที่นั่นไม่มีเหล่าอภิชนอาศัยอยู่ ประชากรทั้งหลายล้วนเป็นไพร่

ข้าเอื้อมมือไปที่ประตู ถนนเรียบสังครอข้าอยู่ด้านนอก...

ข้าชะงักฝีเท้า มือยกค้ำกลางอากาศ

เรียบเหลือเกิน

ตอนนี้เกือบเที่ยงวันแล้ว ตรอกปล้นสะดมและถนนรอบ ๆ ควรจะอีกทีกครึกโครมไปด้วยเสียงพ่อค้าเอ่ยคำผรุสวาทเคล้าเสียงร้องแหลมของเด็กน้อย เป็นช่วงเวลาที่ดีสำหรับฉันที่จะรีบวิ่งไปด้วยสีสนและความซุกมุ่นวุ่นวาย

มีบางอย่างผิดปกติ...

บานประตูสั่นไหว บางสิ่ง ไม่สิ บางคนต่างหาก บางคนกำลังกระแทกประตูจากด้านนอก ข้ากระโดดถอยหลังแล้วกวาดตามองไปรอบห้อง ซึ่งใจว่าจะลงบันไดลงไปซ่อนตัวในห้องที่กลุ่มกบฏเคยใช้พบปะกันดีหรือไม่ แต่ข้าไม่ชอบใจนักเมื่อคิดว่าจะถูกต้อนจนมุม ตอนนั้นเองที่สายตาเหลือบเห็นเดาผิง ข้าพ่นลมหายใจหงุดหงิดแม้สถานการณ์จะไม่เอื้ออำนวยก็ตาม

เหตุใดข้าต้องลงเอยในปล่องไฟอยู่รำไปกันนะ

ประตูถูกพังเข้ามาพร้อมเสียงดังสนั่นก่อนที่ข้าจะได้ขึ้นผนังปล่องไฟแสนโสโครกไปได้ครึ่งทางเสียด้วยซ้ำ ข้าวางเท้าขึ้นผนังสองฝั่ง ขณะที่ก้อนอิฐที่มั่งแม่งแผ่นหลัง

ผู้กำยำ

มีเพียงอภิชนผู้ครอบครองพลังกายเหนือมนุษย์เท่านั้นที่จะกระแทกจนประตูลงกลอนพังทลายและฝ่าสิ่งกีดขวางที่ข้าวางไว้เข้ามาได้ เสียงฝีเท้าในรองเท้าบูตหนัก ๆ บ่งบอกว่ามีทหารหลวงห้า นายกระจายตัวอยู่ในบ้านของข้าแล้ว "อย่ามัวแต่นั่งป้อ ค้นบ้านหลังนี้ให้ทั่ว ทำตัวให้เป็นประโยชน์หน่อย"

ความหนาวยะเยือกแล่นวาบไปตามสันหลังทันทีที่ข้าได้ยินเสียงนั้น มันทั้งนุ่มนวลและดุเดือด ข้าตัวแข็งทื่อ ร่างไกลครูดเล็กน้อยลงตามผนังเพระะกราบเขม่า

เขาอยู่ที่นี้

เสียงที่เอื่อยต่อมาแหบห้าว เป็นเสียงของทหารหลวงนายหนึ่ง "ได้ยินที่ผู้คุมกฏสั่งแล้วนี่ แยกย้ายกันไปค้นหาได้"

ผู้คุมกฏ

ข้าม้มปากแน่น ไม่แน่ใจว่าที่ทำเช่นนั้นเพื่อไม่ให้หลุดเสียงหัวเราะขมขื่น หรือเสียงกรีดร้องกันแน่ เลือดในกายข้าเดือดพล่านเมื่อได้ยินชื่อตำแหน่งนั้น มันย่ำเตือนให้ข้าตระหนักถึงทุกสิ่งที่เขากระทำ ความเลวร้ายทุกรูปแบบที่เขาทำลงไปได้เงาชัดริ้ว เขาเคยรับใช้บิดาของเขามาก่อน และตอนนี้เขาก็รับใช้พี่ชายตัวเองต่อ คงต้องขอบคุณข้าที่ช่วยกำจัดราชาองค์ก่อนเพื่อเปิดทางให้ราชาองค์ใหม่ขึ้นมาแทน

เว้นเสียแต่ว่าเขากลับไม่ซาบซึ้งใจในสิ่งที่ข้าทำ ไม่เลย เขาตั้งใจมาสังหารข้าต่างหาก

"บางทีเมื่อใดที่ข้ากำจัดเจ้าออกจากใจได้ เมื่อนั้นข้าคงกล้าพอ เพราะนั้นข้าจะปล่อยเจ้าไปก่อน"

ข้าช่างใช้เวลาที่เขาอุตสาห্মอบให้เป็นแต้มต่อได้คุ้มค่าเสียจริง

ข้าไม่อาจเสี่ยงปิ่นปล่องไฟต่อไปจนเกิดเสียงจิ้งจกได้แต่เฝ้ารอ คอยเฝ้าฟังเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ย่ำไปทั่วบ้านเพื่อค้นหาข้า ข้าเริ่มสั่นขณะพยายามตรึงร่างไว้กับปล่องไฟ บาดแผลน้อยใหญ่ทั่วกายเจ็บแปลบจนต้องนึ่วหน้า

"ค้นชั้นหนังสือในห้องทำงานด้วย น่าจะมีห้องลับซ่อนอยู่ด้านหลัง" ผู้คุมกฎออกคำสั่งเสียงเรียบ น้ำเสียงออกจะเหนียวหนำด้วยข้า

ข้าตัวแข็งทื่อขึ้นมาอีกครั้ง ต้องมีสมาชิกกลุ่มกบฏสักคนคายความลับหลังจากถูกทรมานอยู่นานเป็นแน่ หัวใจข้าเต้นรัวเมื่อนึกถึงศึกหลังการประลองรอบสุดท้ายในลานประลองถ้วยโอ คีนองเลือดที่เหล่าไพร่ พวกมฤตยู และเหล่าทหารหลวงต่างเข้าโรมรันกัน

คีนองเลือดที่ข้ายังไม่รู้ผลแพ้ชนะด้วยซ้ำ

เสียงฝีเท้าของทหารหลวงแผ่วลง เสียงคันทันก็เบาลงด้วยเมื่อพวกเขาลงบันไดลงไปยังห้องด้านล่าง

ความเงียบจึงเข้าปกคลุม

ถึงอย่างนั้นข้ากลับรู้สึกได้ว่าเขายังอยู่ในห้องนี้ มีเพียงระยะห่างน้อยนิด

ขวางกันระหว่างเรา ข้าแทบจะรู้สึกถึงเขาเหมือนที่เคยรู้สึกตอนไอร้อนจาก
กายเขาแนบสนิทไปกับกายข้า แทบจะสัมผัสได้ถึงความร้อนแรงของนัยน์ตาสีเทา
ยามกวาดมองข้า

พื้นไม้ลั่นเอี้ยดอี๊ด เขาอยู่ไม่ไกลนัก ข้าตัวสั่นเทาด้วยความเคืองแค้น
ความพยายามเล่นพล่านไปทั่วร่าง ปราบปรามที่จะทำให้เขาต้องหลังเลื้อยอย่าง
แรงกล้า นับเป็นเรื่องดีที่ข้าไม่เห็นหน้าเขา เพราะหากตอนนี้ได้เห็นลัษณียิ่งง่ามนั้น
แม้เพียงข้างเดียวละก็ ข้าคงอดไม่ได้ที่จะกระชากมันออกจากใบหน้าเขาแน่

ข้าพยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ ด้วยรู้ว่าหากต้องประมือกับเขา
ในเวลานี้ แค่อำศัยความเดือดดาลเป็นแรงผลักดันเพียงอย่างเดียวคงไม่อาจ
เอาชนะเขาได้ ข้าตั้งปณิธานไว้ว่าจะต้องกำชัยเหนือเขาให้จงได้หากต้องเผชิญหน้า
กับผู้คุมกฎในสักวันหนึ่ง

"เดาว่าตอนช่วงมืด เจ้าคงนึกถึงหน้าข้าละสิท่า" น้ำเสียงของเขาแผ่วเบา
แผ่แว่วไคร่ครวญ ฟังดูคล้ายเด็กหนุ่มที่ซำรู้จักมากกว่าผู้คุมกฎ ความทรงจำ
เกี่ยวกับเขาถาโถมเข้าใส่จนหัวใจข้าเต้นรัว "ใช่ไหมเล่า เพติน" และแล้วน้ำเสียง
เจียบขาดแบบผู้คุมกฎก็หวนคืนมาอีกครั้ง ลบตัวตนของเคให้หายวับ เหลือไว้เพียง
ผู้บังคับบัญชา

หัวใจข้าเต้นโครมครามอยู่ในอก

เขาคงไม่รู้ว่ข้าอยู่ที่นี่หรอกน่า เขาคงรู้ได้ยังไง...

ข้าได้ยินเสียงใบมีดหลุดจากเนื้อไม้ แสดงว่าเขาดึงมีดของข้าออกจากผนัง
ตามด้วยเสียงพลิกใบมีดอันคั่นหู จนข้าแทบจะนึกภาพออกว่าเขาคงกำลังพลิก
อาวุธในมือไปมาอย่างไม่ว่างใจ

"บอกข้าที ที่รัก เจ้าคิดถึงข้าบ่อยหรือไม่" เขาพึมพำแผ่วเบาราวกับกำลัง
แนบริมฝีปากอยู่ข้างหูข้า ข้าสั่นสะท้านไปทั่วร่าง รู้ดีว่าความรู้สึกนั้นมันเป็นเช่นไร
ถ้าเขารู้ว่าข้าอยู่ที่นี้ เหตุใดเขาถึงไม่...

"เจ้าฝันถึงข้าบ้างไหม เจ้านึกถึงข้าตลอดเวลาเหมือนที่ข้านึกถึงเจ้าบ้าง

หรือเปล่า"

ลมหายใจของข้าขาดห้วง

แปลว่าเขาไม่รู้ข้าอยู่ที่นี้ อย่างน้อยเขาก็ยังไม่แน่ใจนัก

คำสารภาพจากปากเขาบอกชัดอยู่แล้ว

ในฐานะไพร่ที่ได้รับการปลุกปั่นให้กลายเป็นผู้หยั่งรู้ ท่านพ่อสอนข้าให้อ่าน
ผู้คน สอนวิธีรวบรวมข้อมูล สอนการสังเกตภายในเสี้ยววินาที

และข้ามีเวลามากกว่าเสี้ยววินาทีที่จะอ่านไค แอเซอร์

ข้าเคยมองทะลุหน้ากากและภาพลวงตานับไม่ถ้วนของโคมาแล้ว เคยได้เห็น
เด็กหนุ่มที่ซุกซ่อนอยู่ข้างใต้ นั่น ทั้งยังได้ทำความรู้จักจนรู้สึกห่วงหาอาทรเขา ทว่า
บัดนี้การทรยศพรากเราทั้งคู่จากกัน ข้ารู้ดีว่าเขาไม่มีวันยอมรับเด็ดขาดว่าฝ่าฝืน
ถึงข้าหากรู้ว่าข้าจะได้ยินได้ฟังทุกถ้อยคำที่เขาเอ่ยออกมา

ข้าสัมผัสได้ถึงความขบขันในน้ำเสียงขณะเจ้าตัวถอนใจ "เจ้าอยู่ที่ไหน
กันแน่ ผู้หยั่งรู้ตัวน้อย"

ฉายาที่เขาใช้เรียกข้าช่างน่าขันนัก ในเมื่อตอนนี้ตัวเขาและผู้คนที่อาณาจักร
รู้ความจริงแล้วว่าข้าไม่ใช่ผู้หยั่งรู้ ไม่ใช่โชกชินเสียด้วยซ้ำ

เป็นเพียงไพร่คนหนึ่งเท่านั้น

กลิ่นเหม็นฉุนแสบจนข้าต้องยกมือปิดจมูกไว้ไม่ให้เปลือยออกมา ทำให้
นึกถึงราตรีแล้วราตรีเล่าที่ข้าเที่ยวฉกฉวยสิ่งของจากร้านรวงทั่วตรอกปล้นสะดม
ก่อนจะป็นหนีออกมาทางปล่องไฟคับแคบ

คับแคบ ไร้ทางหนี ชวนอึดอัด

ข้ากวาดตามองก้อนอิฐที่รายล้อมรอบตัวในความมืด ปล่องไฟนี้แคบมาก
ทั้งยังอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก ทำให้ข้าเกิดอาการตื่นตระหนกได้ไม่ยากเลย

ใจเย็นนะ

โรคกลัวที่แคบช่างเลือกเวลาแสดงอาการได้เลวร้ายเหลือเกิน มันคอย
ย้ำเตือนว่าข้าไร้ทางสู้เพียงใด

หายใจเข้า

เข้าสู่ดูหายใจเข้าลึก ผ่ามือข้างที่ตะปบปิดจุมูกไว้ส่งกลิ่นคล้ายโลหะ กลิ่นนั้น
เข้มข้นจนเข้าแสบจุมูก

กลิ่นเลือด

ข้าดึงมือสั่นเทาออกห่างจากใบหน้า รับรู้ได้ว่ามีโลหิตเปื้อนมือแม้ความมืด
รอบกายจะพรางตาไม่ให้เห็นของเหลวสีแดงเข้มข้นก็ตาม เลือดแห่งกรังเปื้อนอยู่
ตามซอกเล็บแตกหัก ไม่รู้ว่าเป็นเลือดของข้า ของกษัตริย์ หรือ...

ข้าตักดวงอากาศเข้าปอด พยายามตั้งสติ ผู้คุมกฏยังวนเวียนไม่ห่าง เขา
เดินวนไปวนมาจนพื้นไม้ได้ฝ่าเท้าลั่นเอี้ยดอ้อดในทุกฝีเท้า

หากข้าถูกจับได้เพราะมัวแต่สะอึกสะอื้นละก็ คงน่าขายหน้าพอๆ กับถูก
จับได้เพราะเผลอจามนั่นละ

ข้าจึงไม่เผลอทำทั้งสองอย่างนั้นเด็ดขาด

ผ่านไปครู่ใหญ่บรรดาทหารหลวงก็กลับเข้ามาในห้องที่อยู่ได้ช้า "ไม่พบ
นางพะย่ะค่ะ ฝ่าบาท"

เกิดความเจียบยาวนาน ก่อนที่ฝ่าบาทจะถอนใจออกมา "ว่าแล้วเสีย
พวกเจ้าไร้ประโยชน์สิ้นดี" ประโยคต่อมาบาดลึกไม่ต่างจากมีดที่เขามุนเล่นในมือ
"ไสหัวไปซะ"

เหล่าทหารหลวงไม่เสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว ต่างลงลานพุงตัวออกทาง
ประตูให้พ้นหน้าผู้คุมกฏ ข้าไม่โทษพวกเขาหรอก

ทว่าไฉนอยู่ ความเจียบโรยตัวปกคลุมระหว่างเรา ข้ายกมือข้างหนึ่งขึ้น
ปิดจุมูกอีกครั้ง กลิ่นเลือดรวมกับปล่องไฟคับแคบทำให้ข้าเริ่มวิงเวียน

ความทรงจำไหลทะลักเข้ามาในหัวคิด ร่างข้าซโลมไปด้วยโลหิต ข้า
กรีดร้องลั่นขณะพยายามขจัดมันออกให้เกลี้ยงเกลตา แต่กลับทำให้ผิวกลายเป็น
สีแดงฉานน่าสะอิดสะเอียน การได้เห็นและได้กลิ่นเลือดเข้มข้นถึงเพียงนั้นทำเอา
ข้าท้องไส้ปั่นป่วน พลอยนึกถึงวันที่ท่านพ่อนอนจมกองเลือดสิ้นใจอยู่ในอ้อมแขนข้า

นี่ถึงเอดีนาที่มีชะตากรรมไม่ต่างกัน

เอดีนา

น้ำตาเอ่อท้นขึ้นมาอีกครั้ง ข้าต้องกะพริบตาไล่ภาพร่างไร้วิญญาณของนาง
ในบ่อสังหารพื้นทรายออกไป กลิ่นเลือดคละคลุ้งอยู่ในจมูก ข้าทนกลิ่นมันไม่ไหว
ไม่อาจทนมองหรือรู้สึกถึงมันได้...

หายใจเข้า

เสียงถอนใจหนัก ๆ ทะลุทะลวงเข้ามาในความคิดข้า น้ำเสียงของเขาฟังดู
เหนื่อยใจไม่ต่างจากที่ข้ารู้สึก "ดีแล้วที่เจ้าไม่อยู่ที่นี่" เขาเอ่ยอย่างอ่อนโยน เป็น
น้ำเสียงที่ข้าไม่คิดว่าจะได้ยินจากปากเขาอีก "เพราะข้ายังไม่กล้าพออยู่ดี"

ชั่วพริบตาต่อมาเปลวเพลิงก็ลุกท่วมบ้านของข้า

unit 2

ไค

เปลวเพลิงลามเลียซ้อเท้าขณะที่ข้าค่อยๆ สาวเท้าไปทางประตู
ไอร้อนปะทะแผ่นหลังพร้อมกลิ่นควันเกาะอยู่ตามเสื้อผ้า ข้าก้าวออกมา
ด้านนอก สู่ยามบ่ายที่ท้องฟ้าอึมครึม ครั้นกลุ่มควันโขมงลอยขึ้นสู่สุภ ฝุ่นฟ้าก็ยิ่ง
ทึมเทากว่าเดิม

ริมฝีปากข้ากระตุกเล็กน้อยเมื่อเห็นสีหน้าตื่นตระหนกของทหารหลวง
ได้บังคับบัญชา พวกเขาพยายามจะไม่เปลืออ้าปากค้างเมื่อเปลวเพลิงกลืนกินบ้าน
หลังเล็กที่อยู่ด้านหลังข้า พวกเขาค่อยๆ เลื่อนสายตามามองข้า ซ่อนตาขึ้นมาถึง
คอเสื้อ ก่อนจะพากันขยับตัวอย่างอึดอัด

เหล่าทหารหลวงต่างนิ่งงันเมื่อข้าก้าวอาดๆ ไปหา

พวกเขาคงคิดว่าข้าเสียสติไปแล้ว

ด้านหลังข้า กระจกปริวรรจหะเดียวกับที่หน้าต่างระเบิดออก เศษกระจก
แหลมคมนับไม่ถ้วนกระจายไปทั่วท้องถนน พวกทหารหลวงสะดุ้งโหยงพลาง
ยกมือขึ้นป้องใบหน้า ข้าคลี่ยิ้มเมื่อเห็นอย่างนั้น

บางทีพวกเขาอาจคิดถูก บางทีข้าอาจเสียสติไปแล้วจริงๆ

เสียสติเพราะความปริวิตก ความเดือดดาล และการทรยศ

ความตึงเครียดที่รัดรึงอยู่ในกายไม่เคยคลายลงแม้แต่น้อย บ่าของข้าแข็งเกร็ง กรามขบแน่น ข้าเคาะนิ้วลงบนกริชที่เหน็บไว้ตรงบันเอว ซึ่งยั่วเย้าให้ข้าใช้มันระบายความหงุดหงิดกับทหารหลวงไร้ประโยชน์สักนาย

ข้าไล่ปลายนิ้วไปตามด้ามกริชลดล่ายวิจิตร ช่างให้ความรู้สึกคุ้นเคยยิ่งนัก ข้าจะลืmgrิชที่เคยจ่อคอข้าหลายครั้งหลายคราได้อย่างไรกันเล่า

ข้าจะลืmgrิชที่ข้าดึงออกจากลำคอของท่านพ่อด้วยตัวเองได้อย่างไรกัน

ผ่านมาห้าวันแล้วนับตั้งแต่ข้าได้เห็นด้ามอาวุธชิ้นนี้ยื่นออกมาจากลำคอขององค์ราชัน ทว่าตลอดห้าวันแห่งการไว้ทุกข์ข้ากลับไม่หั่งน้ำตาแม้เพียงสักหยด ข้ามีเวลาเตรียมใจถึงห้าวัน แต่กลับไม่อาจคิดแผนที่จะปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากนางได้อย่างแท้จริง เหลือเวลาห้าวันที่คิดต่อกับข้าจะยังเป็นพี่น้องกันเหมือนที่เคยเป็นมา ก่อนที่เราจะกลายเป็นราชากับผู้คุมกฏเคียงบัลลังก์

บัดนี้แด่มต่อของนางหมดลงแล้ว

ดูเหมือนนางจะใช้เวลานั้นอย่างชาญฉลาด นางใช้ประโยชน์จากความอ่อนแอ ความขลาดเขลา และ*ความรู้สึก*ที่ข้ามีต่อนาง สุดท้ายนางก็หนีไปจนได้ ข้าหันไปทางกองเพลิง ฝามองความยุ่งเหยิงสีส้มอมแดงอันเจิดจ้ายามเปลวเพลิงไหม้กระหน่ำบ้านของนาง เห็นกลุ่มควันหนาที่บดบังและ...

สีเงิน

ข้ากะพริบตาแล้วหรีตามองผ่านม่านควันสับสนมุกที่ปกคลุมหลังคาบ้านซึ่งกำลังพังทลาย แต่กลับไม่เห็นสิ่งใด ไม่มีประกายแวววาวแบบที่ข้าเห็นผ่านตาแวบๆ เมื่อครู่นี้ ข้ายกมือเสยผม ก่อนจะกดฝ่ามือคลึงดวงตาอันอ่อนล้า

ใช่แล้วละ ข้าเสียสติไปแล้วจริงๆ

"ฝ่าบาท!"

ข้าทั้งมือลงข้างตัว ค่อยๆ เบนสายตาไปมองทหารหลวงที่เฝ้าลำพองจะตะโกนใส่ข้า เขากระแอม สีหน้าคล้ายนึกเสียใจที่เผลอทำเช่นนั้นลงไป "ข้า เอ่อ

ข้าคิดว่าเห็นบางอย่างพะยะค่ะ"

เขาชี้ไปยังหลังคาที่ถูกเปลวเพลิงลามเลีย กลุ่มควันลอยคลุ้งเมื่อร่างหนึ่ง
ชวนเซผ่านเปลวเพลิงที่ลุกโหมออกมา ร่างที่มีเรือนผมสีเงิน

นางอยู่ที่นี่จริงด้วย

ข้าบอกไม่ถูกว่าควรโล่งใจดีหรือไม่

"จับตัวนางมาให้ข้า"

คำสั่งดังกึกก้อง เหล่าทหารหลวงจึงพุ่งตัวออกไปทันที นางเองก็ไม่รีรอ
เช่นกัน ข้าแทบมองตามไม่ทันเมื่อนางกระโจนจากขอบหลังคาที่กำลังพังครืนไปสู่
หลังคาของบ้านข้างเคียง แล้วเริ่มออกวิ่งทันทีที่ยืนได้มั่นคง

ทหารหลวงพากันไล่กวาดนางไปตามถนน ผู้ก่ายและผู้สร้างเกราะดูจะ
ไร้ประโยชน์ทันทีเมื่อนางกระโจนจากหลังคาหนึ่งไปอีกหลังคาหนึ่ง ข้ายกมือ
เสยผมก่อนจะเลื่อนลงมาสู่บนหน้า เหนื่อยหนายกับความไร้น้ำยาของพวกเขาเต็มที่

ข้าพลิกมิดที่กระซอกออกมาจากผนังไม้ จากนั้นเริ่มออกวิ่งไปบนถนน
ไม่นานก็ตามพวกทหารหลวงทัน ข้ารู้สึกถึงพลังของพวกเขาแต่ละคนสั่นสะเทือน
อยู่ใต้ผิวหนัง เรียกร้องให้ข้าหยิบมันมาใช้ ทว่าพลังเหล่านั้นล้วนไร้ค่าหากมัน
ไม่ช่วยให้ข้าดึงนางลงมาบนพื้นได้ ข้านึกเสียใจที่ไม่พาผู้ใช้พลังจิตมาด้วย
ไม่อย่างนั้นเขาคงใช้พลังจิตกระซอกนางลงมาบนพื้นตรงหน้าข้าแล้ว

เพตินจะยังหลบหลีกอยู่บนหลังคาได้ก็ต่อเมื่อนางยังกระโจนไปมาได้เท่านั้น
ดังนั้นข้าจึงขว้างมิดไสนางทันทีด้วยการดัดข้อมือเพียงครั้งเดียว

ข้ามองมิดเล่มนั้นพุ่งเข้าหาเป้าหมาย กรีดเฉือนต้นขาขณะที่นางกระโจน
หนี เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดทำเอาข้าสะดุ้ง นั่นเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดพอๆ กับ
ที่ข้าไม่คุ้นชิน

ร่างของนางกระแทกกับหลังคาทรงแบนอย่างแรง จากนั้นนางก็กลิ้งตัว
ด้วยหวังว่าจะช่วยลดแรงกระแทกได้ ข้ามองนางลุกขึ้นยืนโง่งน โลหิตไหลโกรก
จากต้นขา ใบหน้านางดูพรั่นเลือนเมื่อมองจากระยะไกลเช่นนี้ ข้าเกือบจะแสรัง

หลอกตัวเองว่านางเป็นเพียงคนไม่สลักสำคัญผู้หนึ่งที่กำลังเดินกะโผล่กะเผลกอยู่ตรงขอบหลังคาก็เท่านั้น

นางไม่ได้โง่ นางรู้ตัวว่ากระโดดไม่ไหวอีกต่อไป

ข้าวดัดสายตาไปทางทหารหลวงที่เอาแต่แหงนหน้ามองนาง "ข้าต้องทำทุกอย่างให้พวกเจ้าด้วยไหม" น้ำเสียงของข้าเย็นชา "ไปจับตัวนางมาสิ"

ทว่าเมื่อข้าเบนสายตากลับไปมองหลังคากลับพบเพียงความว่างเปล่า

ข้าช่างโง่เง่าเสียจริงที่คิดว่านางจะยอมจำนนง่าย ๆ

"หาตัวนางให้พบ" ข้าตะคอกสั่งพลายยกมือเสยผม ทหารหลวงแยกย้ายกันไปคนละทิศคนละทางบนถนนที่ข้าสั่งปิดกั้นจนโล่งร้างเพื่อการนี้โดยเฉพาะความสามารถในการหลบเร้นของพวกหัวขโมยนั้นประมาทไม่ได้ พวกเขาทำตัวกลมกลืนไปกับความวุ่นวายที่รายล้อมได้ง่ายมาก กลืนหายไปในช่วงชนได้อย่างรวดเร็ว เพื่อดันตำแหน่งนั้นแนหากข้าไม่ปิดกั้นถนนในตรอกปล้นสะดมไว้เสียก่อน

ข้าก้าวอาด ๆ ไปตามถนนพลางชำเลืองมองตรอกเล็กตรอกน้อยรอบข้าง เสียงตะโกนจับความไม่ได้ดังก้องไปตามบ้านเรือนและร้านรวงทั้งหลาย ข้ายังคงความหาตัวนางอย่างเจียบเจียบ ก่อนจะชะลอฝีเท้าเมื่อเห็นร่างหนึ่งทรุดกายลงที่ปลายตรอกมืดสลัว

ข้าย่อกายลงข้างทหารหลวงผู้นั้น กวาดตามองเครื่องแบบที่ครั้งหนึ่งเคยขาวพิสุทธิ์ ทว่าบัดนี้กลับย้อมไปด้วยเลือด โลหิตสีแดงสดซึมแผ่ออกมาจากมีดขวางที่ฝังลึกลงในอกเขา มันไหลทะลักออกมาตามรอยพับเรียบกริบบนชุด

นางคือยายตัวร้ายเจ้าเล่ห์

ข้าแตะนิ้วที่ลำคอเขาเพื่อตรวจชีพจร แม้รู้ดีอยู่แล้วว่าไม่มีทางสัมผัสถึงมันได้ ข้าถอนใจ สบหน้ากับฝ่ามือ ร่างทั้งร่างพลันหนักอึ้งด้วยความเหนื่อยล้า ความวิตกกังวลกดทับลงมา

ข้าเคยฝันว่าผู้ที่หมายจะเอาชีวิตนางมาแล้วครั้งหนึ่ง

ข้าทำเพราะรู้ว่านางคงต้องการเช่นนั้น ข้าแบกร่างไร้มลหายใจของเซดี

ผ่านป่าเสียงกระซิบอันมีดมิคระหว่างการประลองรอบแรก เพราะรู้ดีว่าเพดินกำลังแตกสลายเมื่อข้าทั้งนางให้นั่งหมุนแหวนที่นิ้วโป้งเพียงลำพัง หากทำตามวิถีของข้าแล้วละก็ ข้าไม่มีวันผั่งร่วงผู้ใดก็ตามที่หมายจะเอาชีวิตนางแน่ ทว่าข้าไม่ได้คิดถึงตัวเองสักนิดตอนชุดหลุมผั่งร่วงเซดี

ข้าคุ้นเคยกับความตายดี เป็นทั้งสหายและปรปักษ์ ข้าพบความตายมานับครั้งไม่ถ้วน แต่สำหรับเพดิน ความตายคือสิ่งที่โหดร้ายไม่ว่าเหยื่อจะเป็นผู้ใดก็ตาม

ข้านี้ภาพว่านางคงจะหมุนแหวนบนนิ้วโป้งปลางกัดกระพุ้งแก้ม ก่อนผินวังให้ห่างจากร่างของชายที่นางเพ็งปลิดชีพ ทั้งที่นางปรารถนาจะชุดหลุมผั่งร่วงเขาด้วยตัวเอง

"หากนางไม่ต้องวิ่งหนีข้า นางก็คงจะผั่งร่วงของเจ้า" ข้าพึมพำบอกร่างไว้วิญญาณข้างกาย ยิ่งตอกย้ำว่าข้าเสียสติไปแล้วจริง ๆ ข้าถอดหน้ากากสีขาวออกจากใบหน้าของทหารหลวงผู้นั้น จึงได้เห็นนัยน์ตาสีน้ำตาลไร้แววชัดขึ้นก่อนจะปิดเปลือกตาให้เขา "สิ่งที่ข้าทำได้คือผั่งร่วงเจ้าแทนนาง"

ข้าไม่เคยแสร้งว่าร่างของทหารได้บังคับบัญชาจะถูกจัดการอย่างไรหลังสิ้นใจ แต่ตอนนี้ข้ากลับแบกร่างเขาขึ้นบำเพ็ญเพราะเด็กสาวผู้หนึ่งซึ่งชิงการตายไว้ที่ผั่ง ข้าส่งเสียงคำรามต่ำเพราะน้ำหนักของศพ พลังนี้คงจนว่าเหตุบ้าอันใดกัน ข้าถึงต้องมาทำเรื่องพวกนี้ด้วย

นางทำสิ่งใดกับข้ากัน

ร่างอ่อนปวกเปียกที่พาดอยู่บนบำข้าสะบัดไปมาตามข้าก้าวเดิน

แล้วข้าจะต้องชุดหลุมผั่งร่วงของนางเป็นรายต่อไปหรือไม่

บทที่ 3

เวดิน

ข้าประหลาดใจเหลือเกินที่เขาไม่ได้ยินเสียงหัวใจเต้นระรัวของข้า ทั้งยังสัมผัสถึงสายตาที่ลุกโชนยามข้ากวาดมองเขาไม่ได้อีกด้วย

ข้าขยับตัว หน้าท้องครูดไปกับหลังคาหยาบกระด้างขณะชะเง้อมองจากขอบหลังคา ความเจ็บปวดที่แล่นปราดไปตามริ้วขาดึงความสนใจข้าให้หันไปมองรอยกรีดบนต้นขาซึ่งพันแผลเอาไว้อย่างหลวมๆ ข้าได้แต่กัดลิ้นกลั่นเสียงร้องและเสียงสบถ แแถบผ้าที่ฉีกมาจากเสื้อสำรองบัดนี้ชุ่มเลือดสีแดงฉานอยู่เหนือบาดแผล ข้าทนมองมันไม่ได้จึงหันกลับมาสนใจร่างเบื้องล่างอีกครั้ง

แต่กลายเป็นว่าข้าก็ทนมองเขาไม่ได้เช่นกัน

ข้ารู้ว่าเขาจะพูดอย่างไรหากข้าบอกเขาซึ่งหน้า เขาจะยิ้มกริ่มแล้วเอ่ยว่า "เจ้าโคหกไม่เก่งสักนิด เกรย์"

ข้ากลอกตาเมื่อนึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมา ก่อนจะตวัดสายตามองเขาอีกครั้ง เพ่งพิศลอนผมยุ่งเหยิงสีดำที่ตกลงปรกคิ้ว ไคยอบกายลงข้างร่างทหารหลวงที่ข้ามอบความตายให้ด้วยการขว้างมีดปักอก เสี้ยวหน้าด้านข้างของโคดูเคร่งเครียด ดวงตาสีเทา มองไปหน้าชายผู้นั้นแวบหนึ่ง จากนั้นเขาก็ขบหนำกับฝ่ามือ ทำทาง

หงุดหงิดระคนเหนื่อยล้า

ข้าเดือดดาลขึ้นมาทันทีที่เห็นผู้คุมกฎ แต่จำต้องฝืนใจจ้องเขา จะได้ไม่ต้องมองโลหิตสีแดงฉานที่อาบย้อมเครื่องแบบสีขาวของทหารหลวงผู้นั้น

ข้ากลืนน้ำลาย รู้สึกสะอิดสะเอียนขึ้นมาจับพลัน น้ำตาเอ่อท้นในดวงตา เมื่อข้าขวางมิดเล่มนั้นใส่หน้าอกเขา สายตาข้าพราวเลื่อนขณะที่ร่างของเขาทรุดลงกับพื้น

ข้าขอโทษ ขอโทษจริงๆ

ข้าไม่รู้วาทหารหลวงผู้นั้นจะได้ยินคำขอโทษอย่างสุดซึ้งของข้าหรือไม่ ไม่รู้ว่าเขาจะทันเห็นความโศกเศร้าในแววตาข้าหรือเปล่า ก่อนที่ข้าจะลากตัวเองขึ้นมาบนหลังคาร้านค้านี้หลังจากได้ยินเสียงฝีเท้าดังก้องไปตามกำแพงตรอก

ข้ากะพริบตาไล่ความทรงจำและน้ำตา แล้วเลือกที่จะจับจ้องผู้คุมกฎ ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ฟุต

ข้าฆ่าใครได้ที่นี้ เดียวนี้เลย

เพียงชั่วพริบตามิดขว้างอีกเล่มก็มาอยู่ระหว่างนิ้วมือเปื้อนเลือดของข้า ในมือสั้นๆ ของข้า

"สัญญากับข้าว่าเจ้าจะมีชีวิตรอดจนกว่าจะได้แทงหลังข้า"

ถ้อยคำที่เขาพูดกับข้าหลังงานเลี้ยงเต้นรำครั้งแรกดังก้องในหัวคิด

ข้าคงได้ทำตามสัญญาจริงๆ เสียแล้ว

ด้วยท่วงท่าที่ไคกำลังทรุดตัวคุกเข่าเช่นนี้ ทำให้แผ่นหลังของเขายูอยู่ในตำแหน่งที่ข้าจะฝังใบมีดลงไปได้พอดีพอดี ด้ามมีดในมือข้าขึ้นเหนือ แต่ข้ากระชับมันแน่นขึ้น

ลงมือเสีย

ทันใดนั้นก้อนเหนียวหนืดก็พุ่งขึ้นมาจุกในลำคอ ข้าพยายามกลืนมันลงไป ชายหนุ่มเบื้องล่างผู้นี้ดับลมหายใจท่านพ่อของข้า ทั้งยังสังหารไพร่อีกนับไม่ถ้วน ในนามของกษัตริย์ และข้าคือเป้าหมายรายต่อไปของเขา

ข้าเกลียดที่ตัวเองกลับลังเลใจขึ้นมา

ลงมือเสีย

ข้ายกแขนขึ้น นิ้วมือที่กำรอบด้ามมีดสั้นระริก การเคลื่อนไหวนี้ทำให้รอยประทับตราบนหน้าอกสอปร้าว ผิวหนังตึงรั้งจนตึงและย่ำเตือนว่ามีสิ่งใดสลักไว้ตรงนั้น

พ ที่มาจากไฟร

ทว่าจู่ๆ เขาก็ขยับตัว ดึงหน้ากากของทหารนายนั้นออกแล้วปิดเปลือกตาเหนือดวงตาไร้วาดด้วยความอ่อนโยน ดูไม่สมกับเป็นผู้คุมกฎแม้แต่บ่อย...ความอ่อนโยนที่ข้าภาวนาว่าจะไม่ต้องเห็นมัน

"หากนางไม่ต้องวิ่งหนีข้า นางก็คงจะฝังร่างของเจ้า"

ข้าหายใจสะดุด หัวใจเต้นถี่ร

โคพูดถูก หากทำได้ข้าคงจะลากร่างชายผู้นี้ไปหาผืนดินที่ใกล้ที่สุดแล้วขุดหลุมฝังศพเขาเสีย ประหนึ่งว่าการทำเช่นนั้นจะช่วยลบล้างความผิดบาปอันเกิดจากน้ำมือของข้าได้ รวกับว่าการได้ฝังร่างเขาจะช่วยลบล้างความรู้สึกผิดที่ข้าไม่อาจฝังร่างเพื่อนรักหรือท่านพ่อของข้าได้

การตายของเอตินากับท่านพ่อคล้ายคลึงกันจนชวนให้รู้สึกสะอิดสะเอียนทั้งคู่ล้วนเลือดไหลจนตายในอ้อมแขนข้า ก่อนที่ข้าจะวิ่งหนีไป

"สิ่งที่ข้าทำได้คือฝังร่างเจ้าแทนนาง"

คำพูดนุ่มนวลเพียงประโยคเดียวนั้นกรีดแทงใจข้าไม่ต่างจากมีดเล่มหนึ่งทำให้ข้าเกือบเผลอลบรอยมีดที่ถือไว้ในมือ ข้าได้แต่จ้องด้วยความตะลึงงันเมื่อเขาแบกร่างชายผู้นั้นพาดบ่าแล้วโซเซลุกขึ้นยืน

โค

คนที่ข้ามองเห็นอยู่เบื้องหน้าคือโค ไม่ใช่ผู้คุมกฎ ไม่ใช่คนที่เลือกหน้ากากนับไม่ถ้วนมาสวมใส่ แต่เป็นเขา

ข้าเกลียดมัน

ข้าเกลียดที่ได้เห็นชายหนุ่มคนนี้อีกครั้ง เพราะคงง่ายกว่ามากหากจะผูกใจพยายาเขาในฐานะผู้คุมกฏอย่างที่เขาคือถูกหล่อหลอมมาให้ เป็น ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของเขาเช่นนี้

ข้ามองเขาสาวเท้าออกจากตรอกพร้อมกับแบกร่างชายที่ข้าเพิ่งสังหารไว้บนบ่า ไคไมใช่คนที่ทำอะไรตามอำเภอใจ ข้าจึงได้แต่พิศวงในความโอบอ้อมอารีของเขา

และเมื่อเขาหายลับไปตรงหัวมุมถนน ข้าก็พลันนึกสงสัยขึ้นมาว่าเหตุใดข้าจึงโอบอ้อมอารีต่อเขา

ดวงดาวมักหว่านเสน่ห์อยู่ร่ำไปด้วยการขยิบตาให้เราท่ามกลางรัตติกาลอันมืดมิดถึงอย่างนั้นพวกมันก็ล้วนเป็นสหายที่ดี หมู่ดาวนับอนันต์คอยโอบกอดข้าไว้เสมอ ข้าทอดกายอยู่บนหลังคาร้านค้าเก่าโทรมแห่งนี้มาหลายชั่วโมงแล้วได้แต่มองทิวาโรยราสู่พลบค่ำ และพลบค่ำก็สิ้นหายไปอย่างรวดเร็ว

ดวงอาทิตย์ก็ใกล้ลับขอบฟ้าแล้วตอนที่เสียงตะโกนของทหารหลวงค่อยๆแผ่วเบาลง กระทั่งเสียงรอกเท้าบู๊ตย่ำไปบนถนนปูหินชรุชระเจียบหายไปตอนที่ข้าแหงนหน้ามองท้องนภา ภาวนาให้ราตรีเคลื่อนเข้าแทนที่โดยไว

เมื่อลำแสงสีม่วงสุดท้ายเลือนหายไปกับหมู่เมฆ เหลือไว้เพียงผ้าห่มสีหมึกคล้ำคลุมไปทั่วอิลิยา ข้าจึงได้ฤกษ์หยุดกายขึ้นยืนแล้วบิดชี้เกียง ทั้งร่างเจ็บปวดรวดร้าว มันเป็นความรู้สึกที่ข้าเริ่มจะคุ้นชินเสียแล้ว ทว่าแผลใหม่ที่เพิ่งได้มาวันนี้เจ็บเหลือทนทีเดียว เมื่อขยับตัวเร็วเกินไปเลือดจึงไหลลงมาตามต้นขา ทั้งรอยสีแดงฉานเป็นทางอีกครั้ง ข้าไม่ชอบความรู้สึกเหนียวเหนอะหนะของเลือด มันคอยย้ำเตือนให้นึกถึงเลือดที่เปื้อนมือข้า ซึ่งไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีวันลบออก

ข้าต้องค่อยๆป็นลงจากหลังคา ช่างน่าอัปอายล้นดี แต่ทันทีที่เท้าแตะพื้นข้าก็กลืนหายใจไปในเงามืด ข้าเดินกะเผลอกะเผลกผ่านตรอกเจียบสังกัด คอย

หลบเลี้ยงคนไร้บ้านที่เริ่มกลับมารวมกลุ่มกันตามหัวมุมถนนอันคุ้นเคยทุกคำคืน

ทหารหลวงกระจายตัวอยู่ทั่วไปหมด พวกเขาย่ำเท้าตรวจตราบนท้องถนนอย่างเจียบเจียบ ศีรษะหันไปมา คอยสอดส่ายสายตามองหาข้าในความมืดนั้นยิ่งทำให้การหลบหนียากขึ้นอีกจนน่าหงุดหงิด ข้าหลบเลี้ยงพวกเขาท่ามกลางแสงสลัว พยายามจะไม่ทิ้งรอยเลือดเป็นทางไว้บนถนนปูหินขณะลัดเลาะไปตามตรอก

ข้าเลี้ยวเข้าไปในถนนมืดมืดที่มีแต่หินขรุขระ

ทันใดนั้นมือหยาบกร้านข้างหนึ่งก็จับไหล่ข้าแน่นจนเจ็บ ข้าก้มหน้า หางตาเหลือบเห็นร่องเท้าบูตสีดำมันปลาบจิ้งหะเดียวกับที่กลิ่นแป้งลอยมาเตะจมูก ข้าไม่ลังเลที่จะเกี่ยวปลายเท้าเข้าที่ข้อเท้าเขา ก่อนจะออกแรงกระชากขา ส่งผลให้เขาลงไปนอนแผ่หลาบนพื้นโดยไม่ทันตั้งตัว ข้าปีนขึ้นคร่อมร่างเขาภายในเสี้ยววินาที ดึงกริซีในร่องเท้าบูตออกมาแล้วใช้ส่วนด้ามกระแทกขมับเขาอย่างแรงเพื่อไม่ให้เขาทันได้ส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ

ทหารหลวงร่างผอมผู้หนึ่งยังเด็กนัก บัดนี้เขานอนสลบไสลอยู่บนพื้นปูหิน หัวใจข้าเต้นรัวแรงอย่างบ้าคลั่งจนต้องบังคับตัวเองให้สุดหายใจเข้าลึก ก่อนจะลากเขาไปซ่อนไว้ในความมืดท้ายตรอกอย่างทุลักทุเล

การเดินทางมาถึงรอบนอกของทะเลทรายมอดไหม้เป็นไปอย่างเชื่องช้าจนน่าหงุดหงิดใจแทบคลั่ง ข้าไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะรู้สึกโล่งใจเมื่อได้เห็นผืนทรายทอดยาวสุดลูกหูลูกตาเบื้องหน้าเช่นนี้ แต่หลังจากต้องคอยเฝ้าในเงามืดและเกือบถูกจับได้หลายครั้ง เพียงได้เห็นมันก็ทำให้ข้ายิ้มออก แม้จะเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม

บริเวณรอบนอกของทะเลทรายมอดไหม้มีทหารหลวงประจำการอยู่ไม่กี่นาย เนื่องจากชาวดอร์และชาวแทนโดรู้ดีว่าพวกเขาไม่ควรเหยียบย่างเข้ามาในอิลิยาให้ถูกตราหน้าว่าเป็นไพร่ อิลิยาเชี่ยวชาญเรื่องการแยกตัวโดดเดี่ยวเพื่อดำรงไว้ซึ่งสังคมอภิชน กีดกันผู้ไร้พลังที่จะเข้ามาสร้างความแปดเปื้อน

แนวคิดนั้นทำให้ข้าแค้นเคือง ความจริงข้อนั้นทำให้ข้าสะอิดสะเอียน

ข้าเดินกระต๊อบเท้าแรงๆ ไปบนผืนทรายโดยมีความเดือดดาลเป็นเชื้อเพลิง
ชั้นยอด เม็ดทรายขยับไหวอยู่รอบรองเท้าบูต ก่อนจะไหลเข้ามาในที่สุด การ
เดินทางครั้งนี้จึงยังไม่่าอภิรมย์จนยากจะจินตนาการได้

เวลาเคลื่อนผ่านขณะที่ข้าก้าวเดินต่อไป ข้าพยายามฝืนสมองอันเหนียวล้า
หวนนึกภาพแผนที่ซึ่งท่านพ่อเคยกางให้ดูเมื่อครั้งยังเยาว์ ข้าไม่แน่ใจว่าทะเลทราย
แห่งนี้กว้างขวางเพียงใด แต่มันทำให้ข้ารู้สึกได้ว่าตัวเองช่างโง่เง่าที่คิดว่าจะมีชีวิตรอด
ไปได้ทั้งที่บาดเจ็บสาหัสขนาดนี้

อย่างกับข้ามีทางเลือกอื่นนี่

ข้าถอนใจ ได้แต่ยอมรับความจริงว่าความตายตอนข้าให้จนมุมในทุกทาง
บังคับให้ข้าต้องเผชิญหน้ากับมันโดยตรง ข้าจดจำแผนที่ได้เพียงเส้นนราง แต่
คาดว่าหากยังเดินด้วยความเร็วเท่านี้ละก็ ข้าน่าจะไปถึงเมืองดอร์โนอีกห้าวัน
ข้างหน้า การจะทำเช่นนั้นได้ข้าต้องเดินโดยแทบไม่หยุดพัก ซึ่งข้าคงได้ล้มพับ
ไปเสียก่อนแน่ และคราวนี้ความตายจะพรากข้าไปจากโลกนี้จริงๆ

เอาเถิด ถึงอย่างไรก็ต้องลองเสี่ยงดูสักตั้ง

อุณภูมิยามราตรีดังสวบอย่างรวดเร็วขณะที่ข้าเดินลึกเข้าไปในทะเลทราย
เลื้อยกลิ้งปรกที่มีกระเป๋ามากมายตัวนี้เหมาะสำหรับใส่ไปแจกชิงวิ่งราวมากกว่า
ใส่เพื่อความอบอุ่น นั่นเพราะเอดินาตั้งใจเตรียมมาให้ข้าไว้ใช้ตอนขโมยของ
ข้าไล่ปลายนิ้วไปตามเนื้อผ้าหยาบกระด้างสีเขียวมะกอกพลางนึกถึงมือสีน้ำตาล
อ่อนนุ่มที่เย็บเสื้อตัวนี้

"สัญญากับข้าสิว่าเจ้าจะสวมมันเพื่อข้า"

ภาพเอดินากระซิบสั่งลาก่อนจะสิ้นใจบนดักข้าแล่นวาบเข้ามาในหัวคิด
ข้าจึงยิ่งเร่งฝีเท้า รู้ตัวว่าตลอดการเดินทางครั้งนี้ข้าคงไม่อาจหลับลงได้เท่าใดนัก
ต่อให้จะมีเวลาจนถึงสุริยทวารก็ตาม อันที่จริงข้าไม่คิดว่าจะซมดาหกลับได้ด้วยซ้ำ

เพราะเมื่อใดที่ข้าเข้าสู่ความสงบและนิทราจนจกขยสติไป ข้าจะเห็นเอดินา

สิ้นใจต่อหน้าข้าๆ รวากับว่าการปิดเปลือกตาเป็นคำเชื้อเชิญให้ภาพนาสยดสยอง
นั้นฉายซ้ำในความทรงจำอยู่ร่ำไป กิ่งไม้แทงทะลุอกนาง มือหึงงอถูกพันธนาการ
ร่างซุ่มซอกไปด้วยโลหิต...

เลือดในกายข้าพลันเดือดพล่านเมื่อนึกถึงรอยยิ้มเยาะของแบลร์ยามนาง
ใช้พลังจิตบังคับกิ่งไม้ให้เสียบทะลุร่างเอตินา

ข้าจะฆ่านาง

ข้าไม่รู้อะไรจะทำตามคำสัญญานั้นให้ลุล่วงได้อย่างไร ที่ไหน หรือเมื่อไร
แต่ไม่ใช่เอตินาเพียงคนเดียวหรอกที่จะไม่ยอมรับปากส่งเดชหากนางไม่มั่นใจว่า
จะทำได้จริง เพราะข้าก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน

ข้าความมือลงในเป้ ก่อนจะดึงเสื้อเก่าคร่ำคร่าที่เคยเป็นของท่านพ่อ
ออกมา แม้มันจะหลวมโพก แต่ยังไม่มียี่สิบนิ้วไหนเหมาะสมกับข้าเช่นนี้มาก่อน
ข้าล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ร่างสั่นสะท้านเล็กน้อยระหว่างเดินลากขาต่อไป
บนผืนทราย

ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าผ่านไป รัตติกาลเลื่อนหายพร้อมแสงสีส้มเป็นริ้วๆ
แด่แด้มท้องฟ้ายามรุ่งอรุณ ข้าพักเหนื่อยเพียงชั่วครู่ พอให้ได้พักขาที่ปวดหนุบๆ
พลางกินเสบียงและดื่มน้ำอุ่นที่พกติดตัวมา ข้าสำรวจบาดแผลทั่วตัวหลายครั้ง
พยายามระมัดระวังแผลใหม่ที่ต้นขาเป็นพิเศษ

ของขวัญจากน้ำมือเขา

รอยกรีดเลือดอาบนี้เป็นฝีมือเขาไม่ผิดแน่ ข้ามันใจทีเดียว เพราะมีเพียงเขา
เท่านั้นที่ขวางมิดได้แม่นยำขนาดนี้ และมีเพียงเขาเท่านั้นที่คิดทำร้ายข้าเพื่อให้ข้า
ตกจากหลังคา ผู้คุมกฎที่แสนเจ้าเล่ห์เพทุบายอย่างเขาย่อมทำเช่นนั้นเพื่อจับตัวข้า
ให้ได้

นั่นเป็นเหตุผลให้ข้าต้องเร่งฝีเท้าขึ้นอีก

ข้าบังคับเรียวขาที่ปวดร้าวให้ก้าวเร็วขึ้นพลางสลัดเขาออกจากหัวคิด
เขาจะตามล่าข้า

ริมฝีปากเข้ากระดูกเล็กน้อยเมื่อคิดเช่นนั้น ส่งผลให้รอยแผลเป็นที่ทอดยาว
จากสันกรามตึงเขม็ง

ส่วนข้าจะไม่ลังเลอีก

บทที่ 4

โค

“สภาพเจ้าดูไม่จิตทีเดียว”

คิดต์วัดวัดสายตามองรอยเปื้อนสีแดงสดบนเสื้อเชิ้ตของข้า ของขวัญ
จากทหารหลวงผู้ที่เขาไม่จำเป็นต้องรู้ว่าข้าเพิ่งจัดการฝังร่างไป

เพื่อนาง

ถ้ากึ่งจะเข้าข่ายกบฏเสียด้วยซ้ำ

ทั้งยังน่าสมเพชสิ้นดี

สายตาใคร่ครวญของกษัตริย์เลื่อนมาสบตาข้า เราประสานสายตากัน
มันเจือแววขบขันอยู่ในที่ ความคุ้นเคยทำให้มุมปากข้าโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มโดย
ไม่ตั้งใจ ด้วยรับรู้ได้ว่าเรายังคงเป็นพี่น้องกันเหมือนเดิม พี่น้องที่ไม่ต้องแบกรับ
ตำแหน่งหน้าที่ใด พี่น้องที่เลือกจะละทิ้งความจงรักภักดีซึ่งผูกพันไว้ด้วยสายเลือด
ในช่วงขณะอันแสนสุขนี้

เขาปล่อยให้ข้าได้มองเขาเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน ให้ข้าได้มองเขา
เต็มตา

เขาแลกหยาดน้ำตากับความเหนื่อยล้า แลกดวงตาเป็นประกายด้วย

รอยยิ้มกับดวงตาสีโกหกร่วมแก้มชูปตบและเคราเขียวครีมน้ำขำเพ่งพิศเสื้อเชิ้ตยับย่น ตัวเดียวกับที่เห็นเขาใส่มาสวมวันแล้ว มันถูกกลัดกระดุมไว้เพียงครึ่งเดียว อีกทั้งแขนเสื้อก็ประอะเปื้อนหมึก

"นั่นสิ สภาพเจ้าก็ไม่ได้ดีไปกว่าช่างนักรรอก" ข้าเอ๋ย ริมฝีปากคล้ำออกเหมือนจะยิ้มจนน่าประหลาดใจ

คิดดีกะปริบตา เพ่งมองมือเปื้อนหมึกและกองกระดาษกระจัดกระจาย เบื้องหน้าราวกับเพิ่งสังเกตเห็นมันเป็นครั้งแรก จากนั้นเขาก็ถอนใจ ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนแผ่นกระดาษที่เมื่อครู่เขาแทบจะฝังหน้าลงไปเข้าในกองกระดาษง่อนแง่น "ข้าสบายดี แค่ล้านิดหน่อยเท่านั้น"

"เจ้ารู้ใช่ไหมว่ามีวิธีจัดการความเหนื่อยล้าได้ง่ายนิดเดียว" น้ำเสียงข้าฟังดูขัดเขินจนน่าหงุดหงิดเมื่อข้าตั้งใจผ่อนคลายบรรยากาศพร้อมกับเตือนสติเขาไปด้วย

คิดต่างจากข้า เราไม่เหมือนกัน ข้าไม่รู้เลยว่าพี่ชายของข้าหายไปอยู่ที่ใด และกะตริย์เข้ามาแทนที่ตั้งแต่เมื่อใดกัน

เมื่อเขาไม่ตอบอะไร ข้าจึงต่อประโยคที่เกริ่นไว้ให้จบด้วยความหวังไข "เจ้าควรไปพักผ่อน นอนหลับสักงีบก็ยิ่งดี" ข้าพยักพยเียดไปยังเก้าอี้หนังตัวเก่าของท่านพ่อที่เขาเป็นผู้ครอบครองต่อ "ข้าไม่เห็นเจ้าห่างจากเก้าอี้ตัวนี้มาหลายวันแล้ว"

"มีแต่คนตายเท่านั้นที่ได้หลับไหล" น้ำเสียงที่คิดดีใช้พูดประโยคตรงไปตรงมานั้นฟังดูไม่ต่างจากเสียงแคนหัวเราะอย่างสมเพช "โทษที" เขาเอ่ยถลันหัวเราะแล้วส่ายหน้าให้กับสิ่งที่เขาคิดว่าน่าขัน "เร็วไปนั้นหรือ"

ข้าฝืนยิ้มขณะเผชิญหน้ากับบุคคลที่แทบจะกลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน ในอีกมิติหนึ่งข้าได้ยินคิดดีเอ่ยประโยคเดียวกันนี้ออกมา เพียงแต่มันปราศจากความขมขื่นและรอยยิ้มบ้าคลั่งของเขา ความโศกเศร้าได้เปลี่ยนเขาให้กลายเป็นบุรุษที่ข้าไม่อาจเชื่อใจได้อีกต่อไป

"นั่นสิ" ข้าถอนใจ "มีแต่คนตายเท่านั้นที่ได้หลับไหล แต่ดูเหมือนตัวเอง

ก็แทบเรียกได้ว่าไร้ชีวิตแล้วเหมือนกัน" ข้าสบตาเขา แววดาแววอนอย่างที่ไม่เคยเอ่ยออกมาได้โดยตรง "เจ้าไม่ยอมออกจากห้องทำงานตั้งแต่หลังเสร็จสิ้นพิธีราชาภิเษกเลยนี่ เราไปเดินเล่นในสวนกันดีไหม หรือไม่ก็ไปเยี่ยมราชินีกัน" ข้าพยายามลบความคิดที่ว่าความระทมทุกข์ทำร้ายท่านแม่มากแค่ไหนออกจากสมอง "หมอหลวงบอกว่าอาการท่านมีแต่จะทรุดลง ท่านไม่ยอมลุกจากเตียง พวกเขาเกรงว่า...พวกเขาเกรงว่าท่านจะอยู่ได้อีกไม่นาน"

คิดตึงไป เชาว์นิ่งเงียบอยู่นานหลังฟังถ้อยคำของข้า ข้าไม่แปลกใจที่เขาถึงเล คิดดีไม่ได้ผูกพันกับท่านแม่ของข้า เพราะท่านคือมารดาแท้ๆ ของข้า หากใช้มารดาแท้ๆ ของเขาไม่

ข้ากระแอม ก่อนจะรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปสู่เรื่องที่ชวนให้รู้สึกดีขึ้น "หรือเราจะไปเยี่ยมเกลที่ครวกันดี นางเอาแต่ถามถึงเจ้าไม่หยุดจนกว่าเจ้าจะยอมกินขนมปังเหนียวฝีมือนางสักก้อน..."

"อยู่ในนี้ข้าสบายใจดี ชอบใจ"

ข้ากะพริบตามองเขา นั่นคือการปฏิเสธแบบกษัตริย์ที่ข้าเพิ่งเคยได้ยินจากปากพี่ชาย

ข้าพยักหน้าช้าๆ ก่อนจะสาวเท้ากลับไปยังประตู "ถ้าเช่นนั้นก็ไม่มีอะไรแล้ว..."

ฝ่าบาท

ข้ากลืนคำนั้นลงคอก่อนจะทันได้เป่าลมมันออกมาในท้ายประโยค มือเอื้อมหาประตู เตรียมที่จะหนีออกจากห้อง...

"นั่นใช่เลือดนางหรือเปล่า"

ข้าชะงักเท้าแล้วหันกลับไปทางเขา

นัยน์ตาสีเขียวคู่นั้นจ้องตรงมาที่รอยเปื้อนบนเสื้อข้า ข้านิ่งงันไปนาน ปลอบให้เขาเพ่งพิศขณะที่ข้าพยายามไขปริศนาว่าเขากำลังคิดสิ่งใดอยู่กันแน่

ในที่สุดข้าก็พูดขึ้น มันเป็นคำถามที่ข้าพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้หลุดจาก

ปากมาตลอด "เจ้าจะผิดหวังที่มันคือเลือดของนางหรือไม่ใช่เลือดของนางมากกว่ากันเล่า"

คิดตึกสิ้นน้ำลาย สูดหายใจเข้าลึก ใบหน้าประดับรอยยิ้มทว่าไร้ความชื่นมื่น "ข้าไม่รู้" เกิดความเจียบยาวนานขึ้นอีกครั้ง "แล้วเจ้าล่ะ"

"ข้าไม่รู้"

นำสมเพช

"ใช่หรือเปล่า" คิดตึกไม่มองข้าขณะเอ่ยถาม "ใช่เลือดของนางไหม"

ข้าถอนใจ รู้สึกอ่อนล้าขึ้นมาฉับพลันเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อช่วงเช้าที่ผ่านมา "ไม่ใช่"

โล่งใจหรือผิดหวัง ดูเหมือนจู่ๆ ข้าก็แยกความแตกต่างระหว่างสองความรู้สึกนั้นไม่ออกหลังจากเอ่ยถ้อยคำแสนธรรมดาอันออกไป

"เข้าใจแล้ว" คิดตึกพิมพ์ "แต่นางอยู่ที่นั่นใช่ไหม"

"ใช่ ข้าบีบให้นางออกจากที่ซ่อนในบ้าน" คิดตึกเลิกคิ้วขึ้นก่อนที่จะจั้นพุดจบ "ข้าเฝ้าบ้านหลังนั้นจนราบเป็นหน้ากลอง"

"เข้าใจแล้ว"

เราต่างจ้องมองกันอย่างตะขิดตะขวงใจ เรื่องของนางคือหัวข้อที่ไม่ควรหยิบยกมาพูด แต่เรากลับครุ่นคิดถึงนางอยู่ร่ำไป นางทำให้เราสองพี่น้องทรมาน

"แล้วเลือดนั้น" คิดตึกพยักพยิตมาทางข้าอย่างคาดคั้น

"เลือดของทหารหลวงที่นางแทงตายอยู่แถบรอบนอกของย่านสลัม"

เสียงเอ่ยกลับหัวเราะดังขึ้นอีกครั้ง "นางชอบแทงคนอื่นเสียจริง ว่าไหม"

ข้ากระแอม พยายามจะไม่ล้ำเส้นที่บัดนี้ข้าไม่รู้แล้วว่าคิดตึกวางมันไว้ที่ใด "ใช่ ข้าก็คิดอย่างนั้น แต่นางไม่ได้หนีไปโดยไร้รอยขีดข่วนหรือ ข้างลงมือด้วยตัวเอง"

"หมายความว่ายังไง" คิดตึกเอ่ยถามด้วยเสียงยานคางแบบที่ข้าคุ้นเคยดี ข้าเห็นท่านพ่อสะท้อนอยู่ในแววตาเขา ได้ยินเสียงท่านเอื้อนเอ่ยถ้อยคำเดียว